

{ אז נדברו }

פרשת שמיני תשפ"ד | גליון מספר: 646 | לסדר: "והקדשתם והייתם קדושים..."

להצטרפות לרשימת התפוצה

במייל:

a8447168@gmail.com

ניתן לקבל את הגיליון בפקס
באמצעות שיחת טלפון:

079-5319191

קראת? נהנית?

רוצה להיות חלק מאיתנו?

שאלת את עצמך איך

תורמים?

באופציות שלהלן:

בבנק: פאג

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא (ע"ר)

ניתן לקבל קבלה מזכרת להחזיר מס (ס' 46)

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בדואר: פולק, גאולה 15 חיפה

למענה אנושי:

052-7683095

054-8446691

תודה מראש!!!

בשורות טובות

לכל בית ישראל!

המצוה היקרה ביותר לפנינו: חודש של כיבוד הורים!!!

בשבוע הבא רבבות אלפי בחורי הישיבות חוזרים הבייתה... ואז מתחיל בין הזמנים של פסח, כל ביה"ז והאתגרים שלו!!! אז אם ביה"ז של חודש אב הוא מאתגר מצד המפגעים הרוחניים ביציאה לנופש... הרי ביה"ז של פסח הוא בחיק הבית והמשפחה וממילא האתגר העיקרי זה האווירה הטובה... השלום בית... ואם מדובר בבחור ישיבה אז כיבוד הורים!!! זה האתגר העיקרי, ובדור שלנו הוא גם אתגר מורכב במיוחד... והוא קשה לשני הצדדים... גם להורים וגם לילדים... אם נרצה לנתח, ניתן לומר: שעיקר הקושי נובע מהקופליקט הכפול!!! שבדור שלנו, מצד אחד, התקשורת הבין אישית בין ההורים לילדים היא בגובה העיניים... אני לא מכיר היום אבא אחד שהיה רוצה שהבן שלו ידבר איתו בגוף שלישי... (אבא שלי עד היום לא מסוגל לסבול שאני קם בפניו, הוא מרגיש בזה ניכור משפחתי) אין מה לעשות... זה משהו במבנה האופי של הדור שלנו... זה מצד אחד!!! ואילו מצד שני: יש בדור שלנו פערים מאוד גדולים בין מושגי ההורים לילדים!!! בקיצור: האבסורד הוא שככל שהפערים בין הילדים להורים רק מתרחקים יותר ויותר... ככה ההורים רוצים יותר ויותר לתקשר עם הילדים בקירבה כמו חברים...

אתה מבין את הקונפליקט?? מילא פעם שהיה מרחק של יראת כבוד ודיסטנס בין הילד לאבא שלו... נו... אז מקסימום נוצרו פערי מושגים... זה לא נורא... כי כל זמן שיש בלאו הכי מרחק... אז הפער לא כ"כ מורגש... (זה כמו דירה עם אופציות לתוספת בניה... הפער בס"כ מצדיק את המרחק... הבנת את הנמשל?) אבל בדור שלנו שהייחסים מצד אחד כ"כ מקרבים... ומצד שני הפערים רק מתרחקים... הנה לך מתכון בדוק לפיצוץ על בסיס מובנה... אני צודק? המפה שהיצגתי נכונה?

תכל'ס... אם נסכם את זה בשפה מתכתית וקרה... **יוצא שלשני הצדדים יש חלק ב'הסלמה'!!!**

הדור הצעיר של הבנים 'אשם' בפער ובמרחק בינם לבין מה שהם קבלו מההורים.

ואילו ההורים, הם 'אשמים' בזה שלמרות שהמרחק רק נמשך, הם מתעקשים להמשיך לזרום עם הילדים בגובה העיניים ולא מוכנים להיכנע לפער ההכרחי שמציב אותם במקום רחוק.

אז זהו!!! שצריך לדעת שאף אחד מאיתנו לא 'אשם'!!! אין פה איזושהו מחדל... אף אחד מאיתנו לא תזמן את המרקם המאתגר הזה... זה מרקם שמימי שהקב"ה תזמן אותו בהשגחה פרטית... זה שמצד אחד ההורים לא מסוגלים היום לשמור מרחק מהילדים (משהו שלפי התיאורים עד לפני עשרות שנים הילדים היו רועדים מההורים) זה לא מחדל... וזה שהפערים הלכו והעמיקו זה בודאי לא באשמת הילדים... כל מה שנותר לנו זה לעמוד מול השחמט הנוכחי שה' הציב לנו ולעשות הכל שנדבר כל אחד עם הוריו או בנו בדרך הישר והרצוי לפניו יתברך.

וכאן אני פונה אליך אבא יקר... ואני רוצה להגיד לך חידוש נפלא שהתחדש לי- שנוגע אליך:

כשמרים הנביאה דיברה על משה והיא נענשה בצרעת, משה רבינו מתפלל לה' שירפא אותה, מה ה' עונה לו?? והלא אביה ירוק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים!!! כלומר: הרי אם אבא שלה היה ירוק בפניה בכעס... היא לא הייתה נכלמת שבעת ימים לכ"פ... אז קל וחומר אם הקב"ה כועס... (ומכאן חז"ל למדו את המקור לדין קל וחומר מן התורה דויו ואכמ"ל)

אתה קולט מה כתוב כאן??? **שכל הסיבה!!!** כל הסיבה שמרים צריכה כעת להיות מצורעת שבעת ימים זה **רק בגלל!!!** רק בגלל שהתורה עורכת השוואה מה היה קורה הסיפור הזה היה קורה עם אבא שלה, היא הייתה נכלמת שבעת ימים... אז ק"ו שכשה' כועס עליה מן הראוי שתכלם... זאת אומרת: לו יצויר שמרים הייתה בדורנו... היא הייתה מצורעת אולי שעתים... **ולמה??** כי בינינו... תנסה לדמיין ישיבוחר בדורנו שבער פסח הוא הכעים את אבא שלו מאוד... עד כדי כך שאבא שלו ירק עליו מרוב כעס... איך שאתה מכיר את הייחסים... האם הבחור הזה היה נכלם שבעת ימים?? מה זה ח"ו... היית רוצה... לא רק שהבחור לא נכלם... ולא שבעה ימים... אלא אין היום אבא שחושב בכלל לעשות כזה דבר כי הוא יודע מראש שזה בכלל לא יכלים את הבן שלו ולא יזיז לו... (אתה יודע מה... בא נעזן את הדברים: אם אבא שלי היה ח"ו ירוק עלי הייתי נכלם... אבל שעתים... אולי שלוש!!) זאת אומרת: אם מרים הייתה חיה בדורנו, העונש שלי היה הרבה יותר קטן!!! ולמה?? כי הקב"ה באמת באמת משווה מוראו למורא אב ואם...

וממילא יהודי שעובר על רצון ה'!!! חומרת העונש שלו נמדדת לפי המדד איך אבא שלו היה מעניש אותו באותה סיטואציה...

אם אני צודק בוורט הזה... זה פשוט מצמרר!!!

המשמעות היא שאבא טוב שבשמים... כי הוא ידע יצרנו... הוא יודע איזה ניסיונות יש לילדים שלו... והוא רוצה לחפות עליהם כמה שאפשר... לכן מה הקב"ה עשה?? שינה את כל מבנה הייחס בין ההורים לילדים!!! ואתם ההורים הרבה פחות קשוחים מההורים של פעם... וברגע שיש תביעה משמים על הילד שלכם על חוסר רצינות בעבודת ה' ועל זלזול במצוות... ה' מסתכל משמים איך אתם!!! איך אתה הייתם מגיבים אם הבן שלכם היה ככה מזלזל בציווי שלכם... ומה ה' רואה?? עדיף לא להגיד מה ה' רואה כי... כי ס"ו... אחרי הכל זה מחדל!! ס"ו ההורים של דרנו יותר מידי נכשלים בזלזול הורים ומורים בייחס לעצמם... אבל תכלס... מה לעשות שחקק ה' בתורתו שישנה משוואה ש'אביה ירוק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים, כמו שאבא היה מגיב בייחס לבן שלו... כך הקב"ה מעניש במקביל!!! כעת תבין למה גזרה חכמתו העליונה שבדור שלנו יש כזו מידת הרחמים והוותרנות בין הורים לילדים... וכאן חשוב להדגיש: זה לא מצדיק את המחדל!!! במקום שההורים אמורים להעניש ולהגיב בחומרה על מעשה שלא יעשה... ההורים בעצמם יתבעו בענשו שלזה... על שהם נתנו לילד שלהם לגדול כמו עשב בר... **המשך בעמוד 2 בגיליון זה...**

איך נזכה במצות כיבוד הורים לאורך החודש הבעל"ט???

התמיד???

(המשך-) אוי ואבוי לאבא שיסיק מסקנות להפוך את המחדל לשיטה... ברור שילד שמתנהג לא יפה חייבים להציב לו גבולות ולהעניש אותו לפי העניין כלשון החכם מכל אדם במשלו... 'אל תמנע ממנער מוסר, כי תכנו בשבט לא ימות, אתה בשבט תכנו ונפשו משאלו תציל', ומי שיותר לילד שלו ויתן עד לגדול פרא, גם אם נניח שהקב"ה ימחל לו כמו שאתה מחלת לו, אבל לך הקב"ה לא ימחל עד זה!!! על כן הערת אגב נקודתית כדי לשלול טעויות שעלולות ח"ו לצמוח מכזה וורט... אבל כמדומני שהוורט הוא אמיתי והוא שופך לנו אור על התכונה שה' שתל בדורנו, שההורים כ"כ סבלנים ומכילים את משוגות הילדים שלהם...

עד כאן דיברנו עם ההורים... כעת נחזור אליך בחור יקר... אוהו... כך אפשר להתחיל לחבוט ללא רחמים... סו"ס אתה לא הבן שלי... ואין לי שום בעיה 'להיכנס' כך ולהגיד לך את מה שההורים של הדור שלנו לא יגידו לך... אבל דווקא לא!!! הפעם לשם שינוי לא!!! כבר כתבתי בעבר מספיק מאמרים שהבהרתי לך שאתה הסעיף קטן של ההורים שלך, ואתה אמור להבין אותם ולא הם אותך... כל השיח הזה שההורים צריכים להבין את הילדים, זה שפראך של חינוך!!! כשהיית בגיל חינוך ההורים היו צריכים להבין אותך... אבל היום אתה הוא זה שצריך לכבד אותם ולהתאמץ להבין אותם ולא הם אותך...

אבל זה קשה!!! וקשה מאוד!!! ובפרט שהפערים מאוד גדולים... ויש כל מיני מושגים היום שההורים מזהים אותם כדודור רוחני חמור... ואילו בדור שלנו ככה זה... זה מה שהולך, וזה מה שמקובל... וברגע שאני צריך להסביר להורים שהמוזיקה הזרה והביגוד המשוגע הזה זה לא אמר כלום על האישיות... הם צריכים להאמין לי... ואני ממש מרחם עליהם... כי אין לך מושג כמה זה מלחיץ... אני רק רוצה לשתף אותך ברמז עדין... כשאתם הבחורים הולכים לישיבה בתחילת הזמן... כולכם נעלמים מהשטח... ומי היחיד שנשארה?? הבעייתיים!!! אנחנו בשכונה ממשיכים לפגוש רק את הבעייתיים... אנחנו לא פוגשים בחורים קלאסיים... ואמא שלך מסתכלת בחלון ולפתע עולה לה גוש בגרון... רגע... מה קורה עם הבן שלי??? האם גם הוא נראה כמו חברות הנערים האלו?? אם היא הייתה מסתובבת בישיבה ורואה את ה-800 בחורים שאתה פוגש ביומיום... הכל היה בסדר... אז זהו שאת הבחורים כמון היא לא רואה, ואת מי היא כן רואה כל הזמן? את הנוער המתמודד והנה אתה חוזר הבייתה... ו... והיא רואה אצלך איהו משהו בביגוד שמזכיר לה את אותו בחור שהיא לא רוצה שתראה כמוהו... ולך תסביר לה ש... שיש לחלק!!! הבנת את הרקע?? אז מה אני בסה"כ רוצה להגיד לך...?? **תרגיע את ההורים שלך!!!** תכיח להם בכל הזדמנות אפשרית ש... שאבא ואמא... זה בסדר... אני פה!! אני בכיוון הטוב... כמו שיוסף הגיע מצויד לאבא שלו עם שטר כתובה כדי להרגיע אותו... אבא... אני שמור!!! אז מה מבקשים ממך?? תוציא מסמכים להורים שלך ואל תקצמן במפגנים שירגיעו אותם שאתה מחובר לה' ולתורתו... תבין שהם לא חושדים **ברו!!!** הם בסה"כ פגשו לאורך החורף כל מיני דמויות שהם רוצים לשלול שאתה לא כזה... מה איכפת לך להרגיע ולשלול מהם נורות מיותרות?? חוץ מזה... תבין שישנם דברים קטנים שכשאתה עושה אותם ההורים שלך מפרשים את זה הרבה יותר רחוק ממה שאתה מדמייני... **ותבין לליבם**... לדוגמא: בשביל אבא שלי, מנגל זה גוי!!! זה מופקע!!! כשפעם חזרתי מטיוול וסיפרתי לאבא שלי שעשיתי מנגל... הוא כמעט בא לבדוק אותי האם גם עשיתי קקעו... אז אם הייתי טיפס הייתי מתחיל להסביר לו למה אין בזה... וככה כולם עושים... אבל עזוב... **יש פה גם משהו רגשי בין הייתרו!!!** במקום לצפות לאבא שלי שיפתח ראש ויבין שהוא "לא צודק" ומנגל זה בסה"כ 'בשרא אגומרי'... אז לא!! לא הוא יבין אותי... אלא אני אבין לרגשותיו ואני אמנע מזה כי אני מחויב אליו... אני רק יכול להוסיף שחלק גדול מהאמהות של החיילים כבר לא דואגות להם... כי הרבה מהחיילים כבר חזרו בריאים ושלמים, ואילו אמא של כל בחור ישיבה ממשיכה להיות בחרדה תמידית לו בני יחיה לפניך- ביראתך!!!

עוד פרט שחשוב לעדכן את הבחורים: צריך לדעת ש- 90% מה-לפום צערא אגרא של כיבוד הורים זה עד החתונה!!! כי יום אחרי החתונה מצוות כיבוד הורים זה עולם אחר לגמרי... זה אפס קצהו מלפני החתונה... כך שיש כאן הזדמנות שלא תחזור!!! **ולמה??**

אני אסביר לך למה... תגיד לי: יצא לך לאחרונה להתארח אצל מישהו בסעודת שבת? איך התנהגת שם?? הוי תודה... לא נעים... **לא!!! זה בסדר, תרגיש בבית**... אבל לא נעים... שאתם טורחים כ"כ... והוי תודה על האוכל... משהו משהו... **לא, זה כלום, ממש בכיף... תבואו תמיד**... מכיר את ההתייפיות הזו של האורחים?? אז זהו ש-לא תאמין!!! ככה אתה הולך להתנהג אצל ההורים שלך יום!!! יום אחרי החתונה!!! אתם מגיעים בתור זוג להורים... אוהו... שלום... איזה כיף... הנה החדר שלכם... **אוהו... איזה מסודר... תודה תודה**... ואז לאשתך לא נעים... אז היא הולכת למטבח ומנסה לעזור... ואמא שלך נזעקת... לא... מה פתאום... לא צריך... ומאז ככה הולך להיות השיח עד!!! עד זיבולא בתרייתא!!!

כל זמן שאתה בחור, הבית של ההורים זה הבית שלך, וכאן יש נקודות חיכוך ופיצוצים ורגעים לא קלים של ניסיון קשה בכיבוד הורים, אבל ברגע ובשניה שיהיה לך בית משלך!! ואתה תגיע עם אשתך להורים... אתה הולך להרגיש כמו אורח, אתה תדבר כמו אורח וגם תדע להעריך כמו אורח... (אם יש לך אח או אחות נשואים אתה מוזמן לראות את זה במו עיניך...) וממילא!!! מבחינה מסוימת ברגע שאתה מתחתן אתה יוצא מהמגרש!!! אתה כבר לא תוכל לזכות אפילו בעשירית מהכיבוד הורים המתאגר שהיה לך בתור בחור... (כמובן שאחרי עשרות שנים, כשההורים מתבגרים או סיעודיים ח"ו אז כיבוד הורים שוב חוזר להיות מאתגר... אבל אף אחד מאיננו לא 'בוני' על זה)... בא נסכם!! אם שבת לב: אני לא לוקח לך את הקושי!! זה קשה! זה לגשר על פערים!! זה לשתוק ולהיכנע... זה לא קל!! אבל תדע לך שזו מצוה מאוד גדולה שהיא לא חוזרת!!! ואם אתה כבר בחור בישיבה גדולה, אתה כמעט יכול לספור את הימים... כמה הזדמנויות עוד יהיו לך לעמוד בניסיון הזה... בקיצור: בא נקרא לזה ככה: מצות כיבוד הורים היא דבר שיש לו מיתרי!!! כמה שזה קשה... אבל יום אחד זה נגמר... ולא רק נגמר אלא מחמיצים אותו... ויום אחד גם מקבלים שכל ומתגעגעים אליו... ואני רוצה להגיד לך עוד משפט אחד אחרון: בחור יקר... אני לא חשוד אצלך על תמימות... וכמוך כמוני... גם אני הייתי בטוח שאני יותר חכם מאבא שלי... ולא תאמין... יום אחד אתה עוד תגיע על ארבע ותודה לאבא שלך!!! אל תשאל אותי איך... אבל אני כבר שם... כך שאל תמרה להנהן לאבא שלך בחצי רחמים שהוא לא זכה להיות משופשף כמוך כי גם אדון אז נדברו ריחם על אביו ה'תמים' והתברר שישמע בני מוסר אביך...

במגילת תענית כתוב שמר"ח ניסן ועד ח' בניסן אלו הם ימים טובים שאסור להתענות בהם ולהספיד בהם... מה קרה???

בימים אלו איתוקם תמידא!!! מה פירושו?? היה יוכוח נקודתי בין הצדוקים לחכמים, הצדוקים סברו שאת קרבן התמיד אפשר להביא מגדבת יחיד!! דהיינו: אדם פרטי מכלל ישראל יכול לתרום את העלויות של קרבן התמיד... ואילו חכמים סברו שלא!! קרבן התמיד חייב להגיע מתרומות הלשכה שכל הציבור נתנו את חלקם במחצית השקל וזוהו רוכשים... (הסיבה שהיוכוח התקו דווקא בתאריך הזה, כי בר"ח ניסן מתחילים להקריב מתרומה חדשה...) זהו!! זה כל הויכוח!! בינינו... מדובר בוויכוח די נקודתי... לא מדובר פה ב"ו בתמוז שבטל התמיד. יש פה בסה"כ ויכוח סביב 'פרנס היום', האם אפשר לתת קרדיט לגביר מוסים, או שכל כלל ישראל שותפים בתמיד??

היות והויכוח נמשך במשך שמונה ימים!!! אז כשחכמים נצחו, עשו את כל השמונה ימים ליום טוב, לא רק את יום הנצחון, אלא גם את כל שלבי ההכרעה... וזה כמובן אומר דרשני...

ולא צריך הרבה לנחש שהביאור הזה הוא פשוט: קרבן התמיד זה בסה"כ שעפסאלע אחד בודד!!! כולא כבש אחד!!! כבש אחד לא אמור להיות שווה יחס... אז למה עושים כ"כ הרבה עסק מקרבן התמיד?? מילא קרבן פסח... מדובר במיליונים של כבשים... אבל קרבן התמיד הוא אחד בודד!! אז למה הכבש הבודד הזה הוא יותר חשוב וקודם לכל מיליוני קרבנות הפסח גם יחד?? נו... למה???

כי נכון שהוא בסה"כ כבש אחד!!! אבל כל כלל ישראל ביחד שותפים בו!! כולם השכיבו עליו מחצית השקל... ממילא הוא מייצג את כל כלל ישראל... עם כל הכבוד למיליון כבשים של פסח... אבל כל כבש מייצג חבורה פרטית... כל כבש וה'טרנויט' שלו... אבל כבש אחד שמוייצג את כל כלל ישראל...??! תביא כבש אחד ובואותו יום המשיח מגיע!!! הקב"ה כבר מחכה אליים שנה לכבש הבודד הזה... ואין! אנחנו מוכנים להביא לו מאה אלף כבשים... אבל בתנאי שכל קהילה תביא את הכבש שלה... תסכים אתי שאתה לא מוכן להביא יחד אתי כבש משותף... אבל אני מסכים!!! ובעוזה"ש גם אתה...

עכ"פ זה היה הויכוח של הצדוקים!! לצדוקים לא היה נאה להקריב כבש יחד עם כל כלל ישראל... הם רצו שיתנו להם לפחות יום אחד להקריב כבש אחד משלהם!!! די... שלפחות יום אחד הרבש"ע יהיה שמח לגמרי!!! שהוא יקבל את קרבן התמיד מהאנשים הנכונים!! וחכמים נלחמו בהם בכל הכח... בקרבן התמיד ה' רוצה את כל הקומה השלימה!!! מקדקוד ועד הציפריניים... ה' רוצה פעם ביום דרישת שלום מכל המשפחה שלו ביחד!!! ושיבינו שהם זקוקים ותלויים אחד בשני.

ואת זה לעת עתה הפסדנו!!! אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשבביה העומדים בין בים ובין ביבשה... אנחנו מתפללים עליהם ודואגים להם... והנה בשבוע האחרון בית המשפט העליון החליט בשבילים ובמקומם שאין להם חלק בקרבן התמיד של הכלי התורה ובני הישיבות!!! והכל לנו... כואב לנו בשבילים... בימים אלו נשמעים קולות ש... עזוב... לא צריך אותם... אנחנו נסתדר לבד... נקים קרן של תמיכה בבני התורה וטוב שיש כאלו דברים!!! בודאי שטקטית ופוליטית זה נכון להעמיד כוז קרן ניטרלית שלא תלויה בחסדי הצינונים... אבל מה יהיה עם אחינו כל בית ישראל... איזה חלק יהיה להם בקרבן התמיד?? או מה... נתפלל שהעניינים יסתדרו ויחזרו לנו הכמה שקלים שלהם?? וכי זה הסיפור??

לא!!! אם כבר נתפלל... נתפלל ש-איתוקם תמידא!!! נתפלל שיערה ה' רוח ממרום ומלאה הארץ דעה את ה', וכל כלל ישראל יטו שכם אחד לעבדך... ואז נזכה באיש אחד בלב אחד לחזור להעלות נר תמיד וקרבן התמיד בבית המדרש ובבית המקדש... למען אחי ורעי... למען בית ה' אבקשה טוב לך.

נאום הקרטון המעוך רגע לפני הדחיסה...

כשמגיע לחודש ניסן, אני מתרפק בגעגועים על שנים עברו. שהייתי עוסק בעבודת הימים הקדושים הבעל"ט... אם זה שבעת ימי המילואים שאנחנו כעת בעיצומם... ואח"כ קראתי בספה"ק את גודל מעלת יום ר"ח ניסן שזה בבחינת 'רצה תפילתי כמו קרבן נחשון- חביב כבת אישון...' יום שנטל י' עטרות... ואח"כ בכלל... עבודת ה' של כל חודש ניסן שמדובר בימים גדולים שאפשר להתעלות בהם לאין שיעור... (עד כדי כך שנוהגים שלא ללכת לבית קברות כי לרוב קדושת ימי חודש ניסן הנשמות אפילו לא צריכות סיוע.) והעניין של י"ב נשיאים... כל יום והנשיא שלו והבחינה שלו... וכשהתקרב ליל הסדר התחלתי להתכונן להייליגע מצה וד' כוסות, והקערה, ואיזה השפעות יורדות בגדלות ראשון ושני... ואח"כ ספירת העומר וכו'...

גם כשכבר התחלתי לכתוב עלון... עדיין כשהיו מתקרבים הימים הקדושים... כמו חנוכה, פורים, פסח, הייתי כותב על העבודה הנשגבה של קריאת המגילה, והדלקת הנרות... ועבודת ההכנה לפסח וכו'...

כל זה היה פעם... אבל היום??? איפה... הזמן עשה את שלו... והתחלתי להנמיך עוף ועם הזמן מצאתי את עצמי במקום אחר לגמרי!!! עבודת ה' בזירה אחרת לגמרי... לא!! שלא תבין... זה לא שאני חוזר בי ח"ו... זה לא שעד עכשיו טעיית ח"ו... זה גם לא שירדתי ברוחניות... (יכול להיות שכן... אבל זה לא העניין...)

אז מה קרה לי?

העניין הוא: שעם השנים גיליתי שעם כל הכבוד להייליגע מצה, והייליגער חודש ניסן, יש עוד הייליגער אחד יותר גדול מכולם!!!! שהוא בסכנת הכחדה ממשית... תנחש מי זה? **אני!!!!**

אני מסתובב לי בחודש ניסן בעולמו של הקב"ה... ונראה כמו שק!! מסתובב סביב עצמי ומרגיש דפוק... מרגיש זבל... ולמה???

כי תחשוב: תכנתי לקום מוקדם בבוקר... ולעשות כל מיני דברים... ותכל"ס, הייתי ממזה עייף... ולא בא לי לקום... אז יאלה... התהפכתי לצד השני והחלטתי לצפצף על עצמי... וקמתי בשעה... לא משה... סו"ס חזרתי מבית הכנסת... ואז שמעתי קצת מהקו מידע... ואח"כ רציתי אולי ללמוד... אבל הצאתי קצת בעיתון... ואז כבר נהיה מאוחר... ואז שוב התעייפתי והלכתי למיטה... ואח"כ הלכתי לבדוק במקור אולי השתנה משה... ואח"כ חזרתי לציתוקים ולטלפונים... וככה נמרח כל הבוקר... ותחשוב שכל השבוע הראשון של בין הזמנים ככה נמרח לי...

התיאור הזה מוכר לך מאיזהו מקום פחות או יותר???

בשורה התחתונה הרגשתי כמו קרטון חצי מעוך שמונח על הכביש!!!!

קעת כבר לא צריך משאית... מספיק רכב הכי קטן שמגיע ומועך אותה לגמרי... אחרי בוקר כזה

סמרטוטי שאני בלאו הכי מרגיש חצי מעוך... קעת מספיק פיתוי הכי קטן... ניסיון הכי נקודתי ו... טראח... הלך האיש... הקרטון נמערך לגמרי וקעת אני מרגיש כאפוט לגמרי...

ותכל"ס: הקרטון החצי מעוך הזה הוא ההייליגער הגדול ביותר!!!

אני הקרטון- חשוב לקב"ה אלף פעמים יותר מהייליגע מצה, והייליגע מועדים, והייליגע שבת... כל התורה כולה נדחית מפני ספק פיקוח נפש של הקרטון החצי מעוך הזה... **זה מה שהשתנה אצלי בראש!!!!**

אם פעם היה לי את הפניות לעסוק בעבודת הכנה לפסח... ובעבודת ה' של אכילת המצה וד' פרשיות... והעבודת ליל שימורים... אז זהו שיום אחד הפנמתי שהעבודת הגדולה ביותר בעבודת ה'... זה השששק הזה שקוראים לו אני!!! חייבים לרומם אותו... כי למייעשה הוא פה הסיפור האמיתי!!! **תכל"ס... כלפי מה הדברים אמורים??**

אתן לך דוגמא קיצונית... פעם כשהייתי רואה בחור מתפלל בשטיבלאך בשעה... הייתי מזדעזע... איך בחור ישיבה יכול ככה לזלזל בתפילה... בכזו שעה... ואיזה צורה... זה מה שזעזע אותי!!!

אבל היום התפיסה שלי השתנתה... היום אני קולט שזמן ק"ש ותפילה זה הסיפור הקטן... אז כבר התחנה **השניה**... כי התחנה הראשונה היא: שעה **שבני אדם** קמים!!! מי שמתפלל בכזו שעה... מה המשמעות?? שאתמול בערב הוא נגרו ונסחב וממרח עד שאיכשהו הוא נפל במיטה... ואז הוא ישן וישן... וישן והמשיך לישון עד שאיכשהו הוא נפל מהמיטה ולכן הוא הגיע לכאן והוא מרגיש סמרטוט רצפה...

נו... אז הוא מזלזל בתפילה? מזלזל בקריאת שמע?? זה הנושא??

הוא!!! הוא מרגיש מזלזל מעצמו!! בחור הזה מרגיש דפוק כמו איזה קרטון בתוך מכונת דחיסה... וזה הרבה יותר חמור מזלזל בתפילה!!! אני מקווה שאתה כבר מעודכן ש-90% מהמעידות הרוחניות של חרדי בדורנו... זה לא כי חסר לו בקיאות בהלכה והוא לא יודע ש'זה אסור', ולא בגלל שלא לומדים מוסר אלא בגלל שהוא מרגיש קרטון מעוך!!! יש היום כ"כ הרבה הסחות דעת שיוצרים כ"כ הרבה פיזור נפש... שאם אתה לא תופס את עצמך קצר ידיים האישיות שלך מתפזרת 5 אחוז בעיתון, 5 אחוז שם... והאישיות שלך נהיית מעוכה וחסרת תוכן רציף ועקבי, וממילא בחור ישיבה שמתחיל בין הזמנים ללא הכנה מראש וללא סדר יום מראש, הוא מתחיל להיגרר... חצי שעה קווי נייעס... חצי שעה עיתון... חצי שעה נמרח... עוד רבע שעה במייל (והכל הכי כשר ונקי שיש) ותכל"ס הוא מוצא את עצמו שבוע ימים מסתובב סביב הזנב של עצמו ומרגיש לא עושה כלום... יצור אנושי שלא עושה כלום מרגיש קרטון מעוך... ומכאן ועד צניחה רוחנית הדרך מאוד מאוד קצרה...

נו... אז תגיד לי: איזה עבודת ה' יותר חשובה??

תפילה או אני?? במי יותר חמור לזלזל? בי או בתפילה???

עם כל הכבוד לתפילה!!! אבל אני הוא חלק אלוך ממעל!! כל הסיבה שתפילה היא כ"כ חשובה, זה רק בגלל שה' מתגעגע לשמוע את הקול המתוק שלי!!! אבל איזה?? מי אני? יש מישהו כזה שקוראים לו אני??

זו הסיבה שלאחרונה אני מוצא את עצמי מתעסק עם עבודת ה' אחת ויחידה... עם הקרטון המעוך והקדוש שנקרא אני!!! לעשות הכל כדי לרומם אותו... להעריך אותו... לייקר אותו... כי זה יקר לה' כמו כל התרי"ג המצוות וכל היידיש'ייט כולו... בשנים האחרונות אין לנו את הלוקוסוס להתעסק עם הייליגע מצות... בו בזמן שהייליגע בני בכורי ישראל מרגיש שששק... אי אפשר לברוח להייליגע חודש ניסן... כשאין בשביל מה... הרי מה כל המעלה של חודש ניסן?? שבחודש הזה אני נולדתי!!! והייתי מושלך בגועל נפשי... כן... זה תיאור של יחזקאל הנביא. ומולדותיך ביום הולדת אותך... ותושלכי לארץ בגועל נפשך... הייתי מלוכלך במ"ט שערי טומאה... ובכל זאת אבא שבשמים רכן עלי... רחץ אותי... ונשק לי בחום ואמר לי: אתה הייליגער!! הכי חשוב בעולם!! בני בכורי ישראל...

עכשיו: מה הבעיה הכי גדולה???

שלבדבר על הייליגע מצה וד' כוסות ואפיקומן וקמחא דפסחא זה כיף... זה קדוש... זה מעניק תחושה של קדושה ורוממות... זה נאמר ברקע של בית המדרש וארון הספרים... אפשר להגיד את זה בלשון הקודש... כשאתה מדבר על ליל הסדר אתה נשאב לגובה... לרוממות...

אבל כשאתה מתחיל לדבר על ההייליגער קרטון...!!!!?

פה השפה היא מאוד פרקטית... טכנית... עניינית...

כי בשביל שאני לא ארגיש קרטון מעוך... מה צריך בשביל זה? שאני ארגיש שווה!!! ואין אני ארגיש שווה?? כאן יש עצות די פרקטיות ומעשיות... ואני אפרט לך חלק מהם בקצרה... דבר ראשון: לא להיות משועמם!!! אסור לבחור ישיבה להיות משועמם בחודש ניסן!!! שמעתי?? הלוואי ותהיה עסוק בחזרה של המאה דפים לקראת המבחן ב'ושנתם', הלוואי וזה מה שימלא אותם ויעסיק אותך... אבל גם אם לא... אין ברירה!! להיות משועמם במשך חודש ימים... זה לקחת את החלק אלוך ממעל שבך ולעשות ממנו קרטון ולזרוק אותו לכביש ולתת למשאיות של פיתויים ונסינות למעוך אותו סופית... ולכן העבודת ה' שלך היא לשבור את הראש ולדאוג להעסיק את עצמך, שיהיה לך בשביל מה לקום בבוקר ולא להיות משועמם... מצידי תשטוף רכבים... תצבע בתים... תרכיב דקלים... והעיקר שתבין: שכעת לדאוג לעצמי לתעסוקה- זה עבודת ה'!!!!

שמעתי?? מי שדואג לשעון מעורר כדי לקום לשחרית ולא לזלזל בתפילה, אתה מבין שזה עבודת ה'?? אז

עצמך... אבל לפחות תאפשר לעצמך להתעצבן!!!
לפחות תעמיד את הדברים כמות שהם. שה' מעריך אותי!! ה' נותן בי אימון שאני הנסיך שלו ויש לי את הכח לשלוט... רק מה? יש פה כל מיני מחטפים שמנסים למעוך אותי ולהכניס אותי בתוך מכונת דחיסה תעורר מרי פנימי... תתבשל בתוך עצמך ותשאל כל פעם מחדש: רגע... סליחה... מי פה הבעה"ב?? מי פה קובע? תאפשר לעצמך להיות מתוסכל... שים לב: לא מיואש אלא מתוסכל!!! ותתכונן למתקפת פתע... כי אם באמת תהיה מתוסכל יום אחד זה יתפוצץ... תופיע בכעס עצור ותכריז מלחמת עצמאות!!! אני בן של ה' ואני החלטתי שיש לי סדר יום ויש לי ערכים שאני עומד מאחוריהם וזה הולך לקרות כי אני הבוס פה!! ואני בחרתי לעשות רצון ה'!!! זה קורה!! זה ילך!! מביטח לך!

וה' ינשק אותך בראשך ויאמר: בני אתה... ישראל אשר בך אתפאר...

אבל בחור יקר: תמיד תזכור... גם אם אתה לבנתיים מרגיש מעוץ!!! תמיד תזכור את הפסוק: ותשת עלי כפך, שחז"ל דורשים על זה: שאדם הראשון היה גדול מסוף העולם ועד סופו ותפוח עקבו היה מאיר יותר מגלגל חמה, וכיוון שחטא הקב"ה מינך אותו!!! שים לב: ה' לא חתך אותו... לא גזר אותו... אלא **מעך אותו!!!** אתה יודע מה זה??

זה כמו הממתק הזה של שערות סבתא שמחלקים ב'מתנפחים', זה נראה גדול ומרשים וכשאתה מועך את זה, זה נהיה בגודל של קופסת גפרורים!!! **אבל זה זה!!! רק במרוכז!!!** אני הייתי בכוונה מכווץ את זה ואוכל את זה ב'כריכה אחת', **אז זהו!!! שתדע לך שאתה גדולה!** ה' מחשיב אותך מסוף העולם ועד סופו... אה... אתה מרגיש מעוץ??

אז מה... גם כשאתה מעוץ!! זה אותו אחד!!! אבל אותו חלק אלוך ממעך, רק דחוס במרוכז!!! אבל אתה עדיין נשאר את אותו מוצר יקר!! אתה עדיין אותו 'דמות אדם' שהוא למעלה מהכסא... רק מעוץ...

אז בעז"ה ש'נחצק' נתאושש... נאסוף את עצמנו ונחזור לפרוש כנפיים ונפסיק להיות מעוכים... אבל גם כשאתה מעוץ אתה עדיין התינוק של ה' כחתן שלם... תאמין לי... היום אני כבר מטר שבעים... ואילו כשנולדתי הייתי פספוס... הייתי ככולא שלוש קילו... אבל אבא שלי אהב אותי אותו דבר!!! כי הוא ידע להעריך את השלוש קילו הזה!! הוא ידע שבשלוש קילו הזה טמון שיעור קומה של בן אדם שלם שכעת הוא מעוץ בתוך שלוש קילו... זה הכותרת וזו העבודה של חודש ניסן!! המסר החד והברור שהקב"ה מעביר לפרעה: כה אמר ה' בני בכורי ישראל!! אל תספר לי סיפורים... אל תעמוד לי בתינוקה ותגיד לי אני לא מצליח להבחין בין יהודי לגוי... אל תגיד לי שהבחור הזה הוא סתם עוד אחד... זה הבן שלי!! וגם אם הוא עכשיו שלוש קילו הוא בני בכורי ישראל!!!

לדעת את זה לא רק בליל הסדר... אלא בעיקר בבין הזמנים...

אני אתן לך מוסר... ואסביר לך את מעלת התפילה... מקסימום אני אאיים עליך ואיכשהו נתפוס חיזוק בתפילה...

אבל יש משהו הרבה יותר חמור שקרה כאן!! צפצפת על עצמך!!! בזית את התשמיש קדושה הכי יקר בעולם: הלא הוא אתה!!! ברגע שאתה מצפצף על עצמך פעם ועוד פעם ועוד פעם... מעכת ורמסת את הדבר הקדוש והיקר ביותר לאבא שבשמים: הלא הוא **בני בכורי ישראל!!!** וההשלכות הם מיידידות... אתה תפגוש אותם עוד באותו בוקר... אתה תראה איך שפתאום יש לך פחות כח לעמוד בניסיונות... כי אתה מעוץ... תבין: לקילו מצות אתה לא תעשה את זה... כי אתה יודע שקילו מצות יד שווה 200 שקל וכשאתה דורך עליו אתה מועך מאתיים שקל... אבל לצפצף על עצמך זה למעוך קילו של ערך של חלק אלוך ממעל ששווה אצל ה' אין סוף יותר מקילו מצות. ולא תעשון כן לה' אלוכים!!! אל תעשה את זה לאבא שבשמים!!!

תלחם על הכבוד העצמי שלך!!! תאבק בעצמך ותתעקש לעמוד בהחלטות של עצמך, ולו בגלל שזו החלטה שלי ואני אוכף אותה על עצמי

תבין: יש כאלו שעושים הפגנות על כבוד השבת!!! הפגנות על כבוד התורה!! הגיע הזמן שגם אתה תעשה הפגנה!! הפגנה על כבודו של יהודי!!! הפגנה הזו תהיה במיטה... כשהשעון מעורר מצלצל ומכריז: ההלו מוטי... סיכמנו שאתה קם בשעה 8.30... ואז מגיעה דודה עייפות ומנסה לעשות מחטף... מנסה להוכיח לך שלא אתה מחליט אלא היא... ואתה תקום על שתי רגליך האחוריות!!! ותכריז מלחמת עצמאות... לא גברת עייפות, אני קם עכשיו כי אני הביג בוס פה!!! לצורך העניין קח איזה ארבע כריות ותזרוק אותם באויר בתור איום והכרזת ריבונות!!!

ואז במשך היום... אם תראה שאתה יותר מידי מתמכר לקו נייטס ומתקשר אליו... ואז בזהירות תחליט שאתה מסייג את עצמך... בשלושה ימים הקרובים אני שומע את הקו נייטס הזה לא יותר מ___ ואתה תחליט כמה זמן... (ותשמע לי... שזה יהיה הרבה זמן... אל תהיה קמצן... לא שלוש דקות... מצידו 20 דקות... אבל כמה שהחלטת ולא יותר!!!) ואז כשזה מגיע ל-20 דקות אתה מכבה!! ולמה?? כי ביטול תורה?? לא!!! אני מכבה כי ככה הבוס החליט, הלא הוא אני!! וכן הלאה... תעשה את זה בכמה דברים ותרגיל את עצמך להיות מושל על עצמך **ותבין שזו עבודת ה' הגדולה ביותר שנחוצה בדורנו!!!** להחזיר לנסיך של ה' את השליטה העצמית!!! למחות את הדמעות על ה' על כבודם של ישראל שמוטל בעפר!!!

ואני מוכרח לספר בנימה אישית... את המסר הזה כתבתי בדיוק שנה שעברה בערב בין הזמנים פסח (בגלל שביה"ז פסח יש בו סיכון גדול מתמיד כי אנחנו בבית הרבה זמן, ואין את המערכת שנושפת בעורף ומצמידה אותנו לל"ז...) ואני מודה בכנות... למרות שאני בעצמי כתבתי את זה... זה לא עבד!! כל השבועיים שלפני פסח לא הצלחתי לתפוס מושכות... הייתי מתוסכל מאוד... וכל יום נוסף התסכול הלך והעמיק... ואז ביום אחד נתקפתי בחמת זעם... ואז נעמדתי לפתע על שתי רגלי האחוריות ויצאתי לקרב חייל!!! ואז זה הלך!!! והלך עד הסוף... (עד שכמובן שוב חזרתי לבוץ ושוב תפסתי את עצמי... סו"ס אנחנו פה בעוה"ז ב"ה) **מה אני בא לומר??** שאל תבהל אם זה לא הולך אוטומטית כמו שתיארתי... כי יכול להיות שאתה עוד תמצא את עצמך מצפצף על

זהו!! שלדאוג ל'בני בכורי ישראל' שבי שלא ירגיש סמרטוט רצפה זו עבודת ה' הרבה יותר קריטית!!!

הלאה... אתה חייב סדר יום!!! חייב!!! אני לא נכנס לפרטים מה תעשה במשך היום... אני כעת לא מטיף לך ללמוד... שעה או שעתיים... אין לי את הלוקוס להיכנס לזה... אני כעת מדבר על סדר יום!!! שזה אומר שאני יודע פחות או יותר מה אני עושה בבוקר, ומה בצהריים ומה בערב... אתה יודע מה?? מצדי תקצה שעתיים לקריאת עיתון!!! אבל שזה יהיה רשמי!!! שזה לא יגיע ממקום של מריחה... אתה רוצה לקום מאוחר? מצדי תקום!!! אבל תתכנן את שעת הקימה כבר בשעה תשע בערב... שזה יהיה רשמי... שלא תהיה כמו איזה שקית ניילון שעפה ברוח... בשעתיים האחרונות היא נתקעה באיזה עמוד חשמל... אח"כ היא המשיכה לעוף ונחה על איזה גג של רכב... מה שנקרא 'בור המתגלגל'... זה אסור שיקרה!! כי אם אתה נסחב... אתה מרגיש שששק... מרגיש קרטון וכאן אתה מזלזל בעבודת ה' הגדולה ביותר שנקראת: יהודי!!!

עד כאן לבנתיים... עכשיו בינינו... מה שכתבתי עכשיו זה נשמע הרבה פחות צדיק וקדוש מאשר לדבר על גדלות ראשון וגדלות שני בד' כוסות, לדבר על סדר יום ועל תעסוקה בבין הזמנים, זה נשמע יותר טיפול רגשי וקאוצ'ינג מאשר עבודת ה'... **אז זהו!!! שאין מה לעשות...**

בדיוק בשביל זה כתבתי בפתיחת המאמר שאני מתרפק על העבר שהייתי מתהלך במושכלות ו'כן בקודש חזיתך לראות עוזך וכבודך'...

אבל מה לעשות... שעם כל הכבוד לכל עבודת ה'... יש עבודת ה' אחת עיקרית שהיא יותר מהכל... הלא היא: כה אמר ה' בני בכורי ישראל!!!

עבודת ה' שנקרא: אני!!! אני בעצם הווייתי!! אני יקר לה'!! ה' רוצה אותי!!! רוצה אותי עם ראש מעל הכתפיים... רוצה שאני אהיה!!! שאני לא אמעך לו... שאני לא אדחס לו כמו קרטון מעוץ...

ותכל'ס, בעבודת ה' שנקראת אני, יש בזה הרבה שיעורי בית מעשיים... רק שוב: זה שיעורי בית כמעט בלי לשון הקודש... מדובר במשימות טכניות. אבל בעצם גם באפיית מצות יש שיטות מאוד טכניות איך להוציא את המצה הכי מהודרת... אז קח בחשבון שק"ו בן בנו של ק"ו שכדי להוציא מעצמי את המירב והמיטב ולהיות כלי שרת בעבודת ה'... יש פה משימות טכניות ממה צריך לזהר ואין לשמור על הערך של עצמי...

אז זהו!!! שאסור להיות מושועמם כבר אמרתי מקודם... זה שצריך סדר יום גם כבר דברנו... והלאה: למשימה השלישית: **להיות אסרטיבי!!!** מה זה אסרטיבי?? לעמוד מאחורי המילה שלי!! אם אני החלטתי שבשעה 8.30 בבוקר אני קם לשחרתי!!! אז אני קם... לא בגלל שהיו... תפילת שחרית... כמה שחשוב להתפלל בזמן וכמו שצריך... לא!!! אני קם בגלל שכך החלטתי!!! ואני קובע את הלוח הזמנים של עצמי!! ושום פיתוי אחר לא יגרום לי לצפצף על עצמי... **שתבין:** אם החלטת לקום בשעה 8.30 ובסוף צפצפת על עצמך וקמת בשעה... עם הביזיון של התפילה אנחנו עוד נסתדר...

עשרים ואחד בבית אחד -- שלושים ואחד בחבורה אחת!!!

הילד שלי הביא הבייתה ספר של ילדים שנקרא "עשרים ואחד בבית אחד", הרעיון של הספר שהוא מתאר הוא של משפחה ברוכת ילדים... עשרים ואחד ילדים בבית אחד... כל ילד והתכונות שלו... כל אחד וה'ציאות' שלו... ואני דווקא התלהבתי מהרעיון!!! אני חשבתי לקחת את זה ל-שלושים ואחד בחבורה אחת בקרבן פסח אחד! כן... בדיוק בשביל זה יש לנו כעת פרשת החודש... שהתורה מכינה אותנו- בני החבורה, לחזור שוב ולתאם עמדות ולהתארגן לקראת קרבן פסח... כל אחד והסיפור שלו... כל אחד והקבוצת סיכון שלו... וכל בני החבורה מתאספים... ואתה מבין לבד שבמשך החיים כל אחד צבר לעצמו את הסיפורים האישיים שלו... את הקרבן פסח שלפני 43 שנים שהוא לא שוכח אותו... כל אחד והטעויות שהוא כבר הספיק ללמוד מהם לקח, וכמובן הטעויות שהוא עדיין לא עשה... עכ"פ יצאתי לדרך בעזרת כמה תלמידי חכמים והצלחנו לגייס שלושים ואחד אנשים שונים ומגוונים לתוך פונדק וחבורה אחת... שלושים ואחד סגנונות של אנשים ומצבים שונים בחבורת פסח אחת... רק כאן חשוב לי להדגיש: ה'פרק' הזה בעיקרו נועד לגיליון 'אהלי טהרות', או יותר מדויק 'אהלי מועד' שיצא לקראת הפסח... לכן במסגרת הזו אני רק אתחיל!!! אתחיל למנות חלק מהרשימה... ואת השאר 'קחנו משם', אני מבקש את התנצלות מהקוראים... כי מה לעשות שגם אין כאן מקום לכתוב את כל ה-31 בני חבורה... וגם אל תשכח שעדיין מוקדם והרשימה עדיין פתוחה ועשויים להיות המון שינויים בהתפתחויות... לכן על הרשימה הסופית ניתן לקרא 'שם' בחג הפסח...

ובכן: הראשון ברשימה: סבא!!! ראש המשפחה, עטרת ראשינו, הוא הציר המרכזי שסביבו כלנו מתאספים, הוא החוליה שמחברת את המשפחה שלנו עד דור יוצאי מצרים, סבא מעתיק השמועה ועוד זכה ליצוק מים ע"י הלל הזקן והוא כמו עיני ראה אותו מקדיש פסחו בעזרה ומביא שלמים ועולות ביו"ט וסומך עליהן... **מספר 2 ברשימת 'חבורה': דוד שמריהו!!!** הדוד הגדול, הבן הבכור של הסבא, שהוא נבחר ע"י סבא להיות ראש החבורה!!! הוא עובר על הרשימות... מצרף אנשים לחבורה... ומסנן לפי העניין ולפי מבחני הרצינות משנים עברו... הוא אחראי על כל המנויים ועל כל המשתמע מכך... **מספר 20 ברשימה:** הנכד, הבה"ח אבריימי המופלג והירא חטא, אבל לאחרונה הוא הלך ללמוד אצל רבי יוסי הגלילי דס"ל שקרבן פסח בזריקה ולא בשפיכה, והוא כנראה יאלץ להצטרף לחבורה של השכנים, כי אנחנו הולכים בדרכו של ר"ע שפסח בשפיכה... אם כי זה אינו מעכב, אבל אפילו בברכות זה קצת מסובך, עיין דף אחרון דפסחים, **מספר 18 ברשימה:** הבה"ח יענקי השובב שיהיה בריא... בדרך לעליה לרגל הוא היה 'מוכרח' לעשות איזה מסלול למטיבי לכת והוא נקע שם את הרגל, ולעת עתה הוא הולך עם כביים, לבנתיים הוא הלך לכמה טיפולי פיזיותרפיה אינטנסיביים מתוך תקווה לשיפור רזיז עד ט"ו בניסן, כדי שלא יהיה בגדר חיגר ביום ראשון ונתפשט ביום שני שהרי כולוהו תשלומין דראשון. (אגב: שיאר בנינו, הסיפור האמיתי היה שהוא הלך להתנדב ביריחו במירוץ נגד כיוון השעון להספיק להרכיב דקלים עוד לפני פסח, ושם ממרומי הדקל הוא נפל מגובה רב ולכן הוא עיקם רגל, את זה לא מעיזים לספר לסבא כי אז הוא יחטוף על הראש שזה מה שהוא עשה בערב פסח שלא ברצון חכמים) **מספר 8 ברשימה:** דודה צילה, גם היא השנה לא תהיה איתנו! היא יולדת בתוך ז' ללידתה והברית לא פחות ולא יותר ב"ד בניסן, (כל הבכורים מוזמנים לסעודת מצוה) מיותר לציין שהיא טמאה לידה ואין לה מה להיות איתנו, אבל בכל זאת התאמצה להגיע, כדי שלא יהיה לבעלה נערווען בפרק 'הערל', **מספר 28 ברשימה:** שימי ודודי- שניהם הדחיינים הסדרתיים!! גם בשנה שעברה הם הגיעו ברגע האחרון, אבל בסוף התברר שבתחילת הכת השניה הם כבר היו לפנים מן המודיעית שבדיוק אז הקרבנו את הפסח, כך שהם 'בפנים' ב"ה!!! אבל השנה סבא הבהיר להם חד משמעית שאם הם לא מופיעים כאן באור לארבעה עשר, שיחפשו להם חבורה אחרת... (עכ"פ התפקיד שסבא השית עליהם זה לדאוג לכמות של גזירי עצים ליום ט"ו לצורך מעמד שריפת עצמות הנותר, כדי שלא נצטרך להינות מעצי המערכה) **מספר 9 ברשימה:** הנכד הבה"ח שלמה שכעת מסיים נזירות, ובעזרה"ש החגיגת י"ד שלו, תהיה איל נזיר, יתכן שנסתפק השנה רק בחגיגת י"ד אחת, כי יש לנו גם את האיל נזיר שלו... בברכת מזל טוב!!! **מספר 4 ברשימה:** דודה מלכה שילדה נקבה בדיוק לפני שלושה חודשים!!! וממש לפני שלושה ימים מלאו לה יום שמונים ואחד... (מפאת הביקוש האדיר בקניון, המחירים המריאו והדודה נאלצה לשלם על בן יונה אחד לחטאת כמעט דינר זהב, אמנם למחרת רש"ג הצניח את המחיר לאדמה אבל בעלה שמח שהוא זכה לשלם שליש מנכסיו על המצוה) **מספר 29 ברשימה:** אביגיל בת התשע שאביה קיבל קידושיה מהצורבא ר' אהרן, ולפני חודש ננסה, והיא כעת שנה ראשונה, ומסתמא היא רדופה ללכת לבית אביה, להגיד שבחה שנמצאת שלימה בבית חסיה... **מספר 5 ברשימה:** דודה אסתר, והיא לשם שינוי מתפללת ומקווה להספיק להקריב קרבן פסח לפני הלידה, היא ניגשה לסבא וביקשה בדמעות שיעתיר עליה, כי אם ח"ו לא תזכה, היא תפסיד לא רק פסח ראשון אלא גם פסח שני.

מספר 31 ברשימה: נפתלי ומוישי שושי ודודי בני השלוש שאכלו יפה ארוחת צהרים במשך החורף והוכיחו את היכולת שלהם לאכול כזית בשר בכדי אכילת בשר, עברו מבחן גם אצל סבא בארוחת צהרים וקיבלו מדבקה של חיך שכתוב עליה 'כל הכבוד, ילד שיכול לאכול קרבן פסח'... **מספר 18 ברשימה:** ארבעת הנכדים, הבחורים המופלגים והבני עליה, שהם הולכים להתלוות לר' שמריהו בשחיטת הפסח, בימים האחרונים סבא יושב ומתדרך אותם בדקדוק גדול, כל אחד מהם תפקידו, כדי שסידור פסח יהיה כהלכתו ככל משפטו וסידורו... כל אחד ותפקידו הוא!! יענקי אחראי על הרכבת הטלה, מוטי החסון מופקד על ההגנה האוירית לסוכם בגופו על הטלה ממכות מחץ שעלולות להטיל בו מום, וקובי שסבא שלך אותו לקורס מיוחד במשך החורף באומנות הצליה המדויקת, שלא יהיה מצד אחד נא, וגם לא יהיה חרוך שזה הפסד קדשים...

מספר 2 ברשימה: הדוד הישיש ר' תנחום אח של סבא... כולנו תפילה שזה יעבור בשלום, הוא זקן מופלג, במשך החורף האחרון הוא מסר כבר כמה פעמים דיותיקי וכתב כל נכסיו לדוד שלמה שהוא מתגורר אצלו ומתמסר אליו, והוא ב"ה הוא חזר לחיים, וזה תלוי בשעות... כולנו תפילה שהוא יהיה בדעת צלולה 'משעת שחיטה עד שעת זריקה, ושיהיה ראוי לאכול כזית דגן בכדי אכילת פרס.

מספר שבע ברשימה: יוכבד בת ה-11, כלילת המעלות, ובשנה זו ההתרגשות כפולה ומכופלת לקראת הצטרפותה למשפחתנו!!! מדובר בילדה שהגיעה ממשפחה הרוסה, ולפני שלוש שנים, אבא שלה מכר אותה לדוד יצחק בתור אמה העבריה (במסגרת שיקום משפחות), בשלוש שנים האחרונות הכרנו אותה כאן בתור אמה העבריה, ובפסח הקודם כבר התחילו ההתלחשויות... שמשוה פה אמור לקרות. וכפצוי... לפני חודשיים עברה השמועה המרגשת שדוד יצחק החליט ליעד אותה לבנו אבריימי, אז השנה היא שוב תאכל אצלנו בשעה טובה, לא בתור אמה, אלא בתור ארוסה, (שלידעו... לבנתיים אינה רדופה לילך לבית אביה) עד כאן הרשימה החלקית... לבנתיים אנחנו כבר יודעים על כמה שיצאו מהרשימה... ומה אתה חשוב יש את רשימת הממתניים והמתנדבים שמחכים לתפוס 'תור שהתפנה', הרשימה כאמור עשויה להתעדכן... אי"ה בהמשך החודש, מועד אחרון להצטרפות- שעת השחיטה!!! אגועל חודש שבת החודש.

הבהרה ומסירת מודעה כללית ופרטנית...

בשבוע שעבר נכתב כאן מאמר אודות הפרה האדומה שמתהרת את הטמאים ומטמאת את הטהורים, ונכתב שזה רלוונטי ביחס להתקרבות מוגזמת בחצרות הרבנים שזה עלול להיות בגדר מטמאת את הטהורים... והגיעו תגובות, שהיו שטענו שהיה נשמע כביכול שהתכוונתי לאנשים מסוימים... לכן חשוב לי למסור מודעה באופן פרטי למאמר זה, ובאופן כללי ביחס לכל שאר המאמרים, כשאני כותב על תופעות מסוימות, אני לא מדבר על אף בן אדם מסוים, ולמה?? כי אני כבר מדבר על מישהו אחר!!! הלא הוא אני!!! אם תשים לב: כל פעם שאני כותב משהו, הנושא הוא איך אני רואה את הדברים!!! איך אני מגיב על זה...

תבין: הרבה פעמים קורה שאחרי שאני כותב משהו... אנשים לפתע מתקשרים ומתחילים לשאול אותי: תשמע... איזה אומץ יש לך לכתוב נגד...?? ואני עוצר אותו באמצע משפט!!! אל תגלה לי נגד מי דיברתי!! כי אני לא יודע ואני לא מעוניין לדעת... כי אני מדבר אך ורק על עצמי!!! אם תיארתי בית של אחד מגדולי ישראל... אני מדבר נטו על עצמו!!! מה עלול לקרות לי כשאני אהיה לשם!!! אה... הגיעו אנשים וטענו לי שלהם זה לא עשה מה שזה עשה לי? אז זהו שבשביל זה- זה עלון שלי, ואני מייצג רק את עצמי!! מה שזה עושה לי... אם לרבות אפלי ישראל- אחריה זה עושה משהו אחר... יופי... בשביל זה אני לא הדובר שלהם!! אני בסה"כ הדובר של עצמי.

אני כן מודה בכנות, ש-לו יציירי שהייתי קצת יותר מעורבב, והייתי יודע מה שאחרים יודעים, הייתי הרבה יותר זהיר ומחושבן והולך על גחלים ומתפתל בכל משפט, וזה היה נראה בהתאם... כל הסיבה שאני מרשה לעצמי להנחית את הדברים כמות שהם!! זה רק בגלל הבן כפר שבי שמדבר על התכונות כמות שהם, בלי למתוח קוים של 'מי אמר למי'...

אני מקווה שיצאתי ידי חובה במסירת מודעה זו!!!

ובשביל והייתם נקיים אני אתן דוגמא קטנה ל-מה התכוונתי בשבוע שעבר, היה זה בלוייה של הרב שטיינמן זצוק"ל... אני נסעתי לאשכנזיה דרבי, ואילו אשתי נשארה בבית והייתי איתה בקשר טלפוני, והנה, אני מעדכן את אשתי, שכעת המיטה הגיעה לבית הקברות... ואשתי בוכה ובוכה בטלפון, ופתאום היא שומעת מחיאות כפיים... והיא שואלת אותי: מה זה?? אמרתי לה: בחור אחד הצליח לחמוק מהשוטר ולקפוץ לתוך בית הקברות וכולם מבסוטים ומוחאים לו כפיים...

ואז קלטתי את האבסורד!! אשתי נמצאת אי שם רחוק, והיא בוכה על גדול הדור שנסתלק, ואילו אני שנמצא כאן!! מה אני רואה? מחיאות כפיים ברמה של גן!!! הנה לך מדגם חצי משעשע חצי עצוב להתקרבות שלא עושה אותך יותר מחובר, אלא רק מצמצמת אותך בסטואציה נקודתית... ואם כבר הגענו לזה... חזרתי אחרי הלוייה וכל הזמן הייתי מהורהר, והרגשתי צורך לנסוע לב"ב... לחוש את האווירה של האבל... אני רק מגיע לחזון איש 5... אני רואה שדוחפים... מה אני רואה? המפכ"ל הגיע!!! אה... המפכ"ל?? גם אני התחלתי לדחוף... אחרי שזכיתי לראות את מפכ"ל המשטרה חוזרת הביתה והבנתי שאם אני רוצה להתאבל על הרב שטיינמן זה פה!!! ככל שאני מתקרב לזירה, ככה הנושא מוסט לכל מיני נושאים אחרים... לזה פחות או יותר התכוונתי... גדול הדור מייצג תורה!! בתוך הבית יש כל מיני דברים אחרים שגדול הדור בעצמו נאלץ להתעסק מתוקף תפקידו כמנהיג... מזה לא יוצאים גד'לים... דברים הכי פשוטים, ולא דברתי על אף אחד... רק על התכונה כמות שהיא, והיא נכונה להחריד, בין תרצו ובין לא תרצו!!! לא יעזור לכם בני ברקים וירושלמים, תפסיקו לחשוב שהאמת מוחכה לכם בהתכנסויות, האמת המהורהר מחכה לכם הרחק מהשאון... בין תסכימו ובין לא תסכימו...

מיוחד למשתמט שחזר רק עכשיו מהשיבה...

בעקבות החלטת הג"ץ להכריז על בחורי ישיבות כעריקים... מיותר לציין שכזו הצהרה באה לעורר אותנו... כל אחד מאיתנו צריך לעשות חשבון הנפש ולדעת במה להתחזק... אי לכך ובהתאם לזאת... תרשה לי בחור יקר לפנות אליך בשורות אלו ולבקש ממך-

אנא!!! צא להתאורר!!! צא להתרענן!!! הפעם זו חובה!!!

בבין הזמנים הזה אתה חייב לטייל ולהחליף כוחות!!!

קוראים נכבדים: אני לא יודע אם אתם אוהבים ראש... אבל החיילים שלנו! כוחותנו נמצאים בירת הישיבה כמעט רצוף מראש חודש אלול!!! בחודש תשרי לא היה להם בין הזמנים נורמלי... ואח"כ עוד היה להם חורף מעובר וארוך... ו... והנה כעת!!! לקראת סוף זמן חורף... עוד מגיעים ראשי השלטון ובעזות מצח לא מכירים בערך של בחור ישיבה... לא יודעים להעריך מה זה בחור ישיב שמונה חודשים בישיבה!

סטופו!!! עד כאן!!! אי לכך ובהתאם לזאת!!! בחור יקר:

בבין הזמנים הזה אתה חייב להחליף כוחות!!!

בצבא מבינים שהחיילים צריכים ריענון... אין מי שלא מבין שחייל שנאבק בחזית חייב להשתחרר... חייב להחליף כוחות... אבל אנחנו הלוחמים מתוך בית המדרש... השתדלנו עד כמה שאפשר להסתיר את עצמנו... כדי לא למשוך עיניים... ס"ס יש אנשים שלא יודעים להעריך תורה ואנחנו לא הולכים לנהל איתם רב שיהי... הם לא מבינים שבחור ישיבה שיושב בבית המדרש והעיניים שלו ממוקדות בתורה ה' במשך שעות ביום והעיניים שלו טהורות ונקיות הוא הלוחם הקרבי שהחייל הכי קרבי לא יכול לעשות איתו כיפופי כוחות... (אנחנו מוכנים לעימות פומבי... נראה חיל שחוזר מהחזית... נראה אותו מוכן לפרוש מהדחפים היצריים שלו לשבוע ימים ודו"ק היטב) אז במשך החורף ניסינו להתחבאות משיקולי 'למה תתראו...' למה יהיו הכל מסתכלים בכם, ומתמיהים בכם... אבל עכשיו שאין לנו מה להפסיד... כעת שיצא השפן והצינוני בין כך מכריז עלינו מלחמה... אם ככה, כעת הגיע הזמן כן לתת את מלא הכבוד והערכה לאותו בן עליה שכבר חצי שנה תמימה עמל בתורה!!! ו... ומי דיאג לרעיקן שלו? מי זיכר לו שגם הוא בן אדם? ב בשביל זה אנחנו פה!!!

הההלוו חיייל יקר... אתה חייב להחליף כוחות!!! ולו בשבילנו!!!

בבין הזמנים הזה אין תירוצים!!! אתה חייב לתפוס תרמיל ולצאת לטייל ולא סתם... אלא טיולים מושקעים... (מכוון- לא מסוכנים חלילה) אתה חייב להאינטרס צבאי שלנו!!! אנחנו חייבים אותך עם כוחות מחודשים...

אבל!!! בקשה אחת קטנה ומוזרה: חייל יקר: נא להצטייד עם מדים!!!! וכעת יותר מתמיד... יתכן שבבין הזמנים כתקנם אתה לא רגיל לצאת לרחוב עם כובע וחליפה... אבל עכשיו חייבים!!! **אין בריחה!!!** צריך תעודה מזהה... צריך שכל החילונים ידעו שאתה הוא המשתמט שעליו כולם מדברים!!! **שתבין**: יש את הדור המבוגר שאצלם 'כובע וחליפה' זה בוער להם בנשמה... אני לצערי לא זכיתי לקנאות הזו... מה לעשות... ירידת הדורות... מידי פעם יש כאלו שמעוררים אותי לכתוב על החשיבות של כובע וחליפה ואני איכשהו מתחמק... (מה לעשות... אין לי את האקוסוס לכתוב אגפית על אינטרנט... ובר בדד לעורר על כובע וחליפה בחדא מחתא...) אבל עכשיו אפילו 'אני' מצליח להבין את החשיבות של הליכה ברחוב במדים... תחשוב: אם אתה בלי כובע וחליפה! ייתכן שחילוני שמאלני יראה אותך ברחוב ו... והוא **אפילו לא ידע שהוא אמור לצעוק עליך משתמט...** הוא יחשוב שאתה עוד איזה חרדי משועמם... שאפילו אם הוא היה רוצה להתגייס... אף אחד לא רוצה אותו בצבא... אתה לא מתבייש? קצת כבוד הבריות... **אני לא הייתי מותר!!! ולו בשביל הכבוד שלי!!!** לו בשביל ה-180 יום שעשיתי שטייגן בתור אברך כולל... אני מעוניין להופיע בגאווה ובגאון עם המדים שלי ולהצהיר בפני כל מי שרק מוכן לשמוע: אני לא משתמט מבית המדרש!!! אני לא מנעתי את עצמי מבית המדרש לאורך כל ה-180 יום האחרונים... כן... אני בעד להוציא לו את העיניים!!! כן... זה אני!!! זה אני שאתה מת לגייס אותי וזה לא יקרה על אפך ועל חמתך!!!

וכאן אני רוצה לחזור שוב על משפט שנכתב כאן לאחרונה:

חשוב לדעת ש-90% מכלל ישראל הם יהודים מסורתיים... יש קצר מוחלט בין מקבלי ההחלטות במדינה שהם 'נשמות ערב רב' לבין כל שאר הנשמות הטהורות ששביות אצלם... ולכן אתה הולך עם כובע וחליפה בבין הזמנים... וחילוני אחד זורק לך מילת גנאי... משתמט... פרזיט וכ'... **תשמע לי!!!** בחיים אל תתגונן, ואל תנסה לתרץ לו את עצמך... כי אז אתה הופך את עצמך למותקף שמנסה להצטדק...

אלא מאי?? תחזיר לו בחזרה בהתקפה... **אתה הוא** המשתמט!!!! **אתה הוא** היהודי שבוגד באמונתו ולא שומר שבת ולא אוכל כשר... תתבייש לך... **ככה תענה לו!!!** ואני אומר לך שהוא יעלב עד עמקי נשמתו וזה כמעט יגמר במכות... הוא יעלב ממך **הרבה הרבה יותר** ממה שאתה נעלבת ממנו... כי החילוני המצוי בדורנו יודע שהוא משתמט מלקבל על עצמו עול מלכות שמים!!! הוא מודע לזה עמוק בתוך הלב ולא טוב לו עם זה... אם יש מישהו שלא מבין את זה, זה דווקא אתה- החרדי מבטן ומלידה!!! החרדי דווקא מרגיש נחיתי שהוא כאילו משתמט מהצבא... והוא לא קולט שהחילוני הזה בעצמו שאומר לו את זה... **מרגיש פי כמה וכמה משתמט מחובתו כיהודי!!!** כי תבין: עד כמה שהאזרח הישראלי לא מפגר מושלם... הוא קולט שהוא נרדף לאחרונה בכל מקום בעולם ו... ועל מה?? **על עצם היותו יהודי!!!** כך ש'יהודי' זו לא המצאה חרדית... זה משהו שכל חילוני פוגש אותו בכל שדה תעופה... כל חטוף בעזה וכל חייל שנהרג... הכתובת רשומה על הקיר!!! אין אחד שלא יודע שאנחנו נרדפים על זה שאנו יהודים!!! כך שהחילוני יודע טוב מאוד שיש משהו כזה שקוראים לו 'יהודי' שתכל'ס הוא לא עושה עם זה כלום... והוא כן מבין שאם יש מישהו שעושה משהו עם היהדות זה אתה... ולכן כשהוא מוסט בתקשורת ולכן הוא מתקף אותך שאתה משתמט!!! אתם תחזיר לו באותו מטבע לשון: אתה הוא המשתמט!!!

הוא יבין אותך יותר מידי טוב!!! זה לוחץ לו על היבלת הכי מאבנת!!!

(האם אתה בעצמך תבין מה אמרת לו? לא בטוח... אבל הוא בטח יבין...)

אז מילא כשמדובר בימים כתקנם... אין עניין להיגרר לחילופי אש מול אחינו התועים, אבל בימים אלו שמכריזים עלינו כעריקים... אין לנו את הרשות למחול על כבוד התורה שאנחנו מייצגים ולבלוע... לכן גם אם עד עכשיו כשהחילוני התקף השתדלנו להתחמק ולבלוע... אין לי רשות להשאיר אותו צודק!!! אם הוא אומר לך משתמט תחזיר לו באבי אבותיו... במילים הכי עממיות...

אתה המשתמט!!! אתה יהודי כמוני (על משקל: אזרח כמוני) ואלוקים רוצה ממך שתתנהג כמו יהודי... ואתה משתמט ואתה מתנהג כמו גוי!!! תתבייש לך!!! (תדבר איתו כמו שני חרדים שמתווכחים בהשקפה מי יותר גוי מהשני...) תגיד לו את זה ו... ותברח... לא כי אתה משתמט... אלא בגלל שהוא עלול להגיב באלימות... אבל אין ברירה... אם אני לא אעליב אותו, הוא יעליב אותי... ולמה שאני זה שאעלב?? איזה היתר יש לי להעליב את עצמי יותר ממנו?? (מילא אם העלבתי אותך ואמרת לך שאתה מכוער... זה עניין שלך... תהיה מהנעלבים ואינם עולבים... אבל כאן מעליבים את העול תורה שאתה מייצג...) כאן חובתך להוציא **אותו** קטן ולא שתישאר אתה הקטן!!!! (אגב: האם אני אעשה את זה בפועל? כנראה שלא! כי ס"ס אני פחדן ואם הוא יתחיל מכות... אז לא יודע מספיק **להחזיר** מכות... אבל אם אתה יודע להחזיר מכות... תכבד אותו להיות המנונח **שמתחיל**...)

אבל!!! כל זה יכול להיות רק בתנאי שאתה מייצג את התורה שלך **בגאווה ובגאון וללא התפתלותיות!** ולכן אין ברירה... כעת חייבים!!! לצאת לרחובה של עיר ולטייל עם כובע וחליפה... יתכן שבמסלול עצמו אתה תוריד... אבל לפחות להצטייד!!! להצטייד עם המדים של הכובע וחליפה מתוך נכונות שאני כעת לא הולך להחביא את המעמד שלי כבן ישיבה אלא להפגין אותו בייתר שאת... כי... כי אם אתה מתבייש בכובע וחליפה אז אתה באמת שנוי... אתה באמת אבק אדם ומגיע לך קריאות גנאי ובצדק... כי ממה נפשך... או שתהיה חיל גאה, או שתהיה בן תורה גאה... אם אתה לא זה ולא זה... אז אתה אפילו לא שווה להיקרא עריק... גם אם היית הולך לצבא היו שולחים אותך משם... לא חסר להם אנשים מנומנים וטרוטי עיניים שלא שלמים עם עצמם...

מזן הראשון לציין שליט"א הצהיר לפני כמה שבועות שאם לא יתנו לנו להמשיך לחיות כמו בני ישיבה... אנחנו נאלץ לעזוב את הארץ...

מישהו אמר לי על דרך המליצה... שזה ההבדל בין הגישה של כמעט כל גדולי ישראל מרזן ורבנן שליט"א ושיבדחט"א... לבין הגישה של מרן ר' שמואל אוירבך צצוק"ל והקנאים... ההבדל הוא שכמעט כל גדולי עולם הגיעו מאירופה... המקום הטבעי שלהם היה בגלות... ויום אחד הם עלו לא"י ולכן מרן הגרא"מ שך צצוק"ל היה כל הזמן מצהיר... עליתי לארץ ישראל אבל לא בכל מחיר... אם לא יתנו לנו לחיות כאן על התורה ועל העבודה, אנחנו נאלץ לתפוס את הרגלים ולשוב על עקבותנו לעיירה היהודית... לקובנא, לורשא, לקראקא... אבל לעומת זאת מרן ר' שמואל וכל הישוב הישן היו ירושלמים!!! הוא נולד בארץ ישראל!! והוא לא מוכן לוותר כ"כ מהר לצינונים... הוא היה מצהיר: אני הייתי פה לפניכם, ואני אהיה פה אחרים, אם אתם הצינונים תתחילו לעשות לנו בלגנים... נדמה לכם שאנחנו נלך מכאן? מה פתאום... אתם!!! אתם תסתלקו מפה... אנחנו נעמוד כחלמיש על העקרונות שלנו... ואתם תתקפלו ותסתלקו מכאן בבושת פנים... אז כמובן שבסופו של דבר רוב מנין ובנין גדולי ישראל כן הגיעו מהגולה ונקטו בגישה לפעול בדרך תחנונים ואם לא תהיה ברירה או שנמסור נפש או שנחזור לשטעטאלע שממנו הגענו...

אבל בינינו לבין עצמנו... לבנתיים אין שזה נראה עכשיו... זה נראה שהם הולכים לעזוב את ארץ ישראל הרבה הרבה לפנינו... התרגול השמאלני נופח את נשמתו... זה אמנם אורך לו זמן ולבנתיים הוא רוקע ברגלים ומרעיש אבל זה חלק מסימני הפרכוס האחרונים... ואילו העם היושב בציון... וישב עמי בנוה שלום, ובמשכנות מבטחים, ובמנוחות שאננים, ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד...

אגב: אם כבר הגענו לזה... אולי כאן ההזדמנות לסגור פינה... אם אתה זוכר... לפני חצי שנה... כשהמלחמה התחילה... היה אז של הילה של הערצה וכבוד לצבא ולחיילים... כולם חיבקו ועטפו אותם... ואז היו בחורי ישיבות שהסתובבו נחיתיים והרגישו שאפ"ס... כולם מעריכים את החיילים, ואילו אנחנו בני הישיבות... מזלזלים בנו... מסתכלים עלינו לא שוים וכ' וכ'... ואני תמיד התחמקתי בלהתחיל לדון לגופו של עניין מהזוית ההשקפתית... כי יש דברים הניכרים שהכל פה נושא רגשי נטו... תחושה של נחיתיות ממי שכעת היומולדת שלו ומקבל את הזדקורים...

אז אני רק לסגור עוד פינה על אותו מהלך!!! ובכן: בחור ישיבה חי בתוך בועה, וכשהוא רואה שעושים טאראאם מהחיילים... הוא מצידו בטוח שכולם בעיניו **ורק הוא** בתור בן ישיבה נשאר מחוץ למשחק ומזלזלים **רק בו**... אז ההלו... אתה כנראה לא מעודכן... שתדע שאתה האחרון ברישמת הנפגעים פה בסיפור... הגיע הזמן שתבין: שבצבא עצמו יש 300.000 חיילים... ומתוכם רק 15.000 קרביים... וכל השאר מרגישים נחיתיים וזנוחים... יש הרבה מאוד חיילים סדיים שזדקו אותם אי שם באיזה מוצב זניח, או שבכלל השאירו אותם בבית ולא קראו להם מחוסר עניין... כך שמספר החיילים נחיתיים... הוא הרבה יותר מכל הבחורי ישיבות יחד!!! מכל הבחורי ישיבות גם ביחד... (וקח בחשבון שהם היו 'מתים' להיות סנובים כמו כל בחור ישיבה, שהתחננו לפניו שיתגייס והפילו ממשלות בשביל שהוא יואיל בטובו להתגייס והוא סירב באדיבות... לעומת זאת מאה אלף חיילים הרי הן כן התגייסו, ובכל זאת נתנו להם בעיטה והותירו אותם מאחור...) וחכה!! זה לא נגמר בזה... בתוך חזית הקרב עצמה ישנם הרבה יבלות מאוד רגישות... יש את החייל האמין ביותר שאמר את נפשו ולוחם ללא חת ומסכן את החיים שלו... ובכל זאת יש מי שבוהש בקלחתו וחורף לדחוק את הקידום של פלניו כי... כי הוא לא שייך לצד ה'נכון' במפה הפוליטית... כי הוא לא לומד בישיבת 'קפלן'!!! בקיצור: אם אתה מרגיש נחיתי מול החיילים... שתדע שאתה האחרון ברישימה!! אתה הכי פחות נחיתי מכולם... אצלם אתה מצטייר ההיפך הגמור... אתה מצטייר אצלם כאישיות חזקה ועקרונית שבחרת להישאר מבחוץ כמוך!!! בו בזמן שאצלם זה להיפלט בחוקן!!! אז נא לקרא את המפה נכון... אם כבר החילונים מתפוצצים מקנאה ממך... לפחות שגם אתה תבין שיש בעד מה!!!!